



**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců Mgr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce L. V., práv. zast. JUDr. Josefem Seifertem, advokátem, AK Orlická 163, Hradec Králové proti žalovanému Celnímu ředitelství v Hradci Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 24. 1. 2005 čj. 31 Ca 191/2004 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Devíti rozhodnutími žalovaného ze dne 18. 6. 2004 byly změněny dodatečné platební výměry celního dluhu, vydané Celním úřadem. Proti rozhodnutím žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žaloby ke Krajskému soudu v Hradci Králové, o kterých poté, kdy bylo řízení o žalobách spojeno ke společnému projednání, bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 24. 1. 2005 čj. 191/2004-29 tak, že žaloby byly zamítnuty. V rozsudku Krajský soud v Hradci Králové mimo jiné uvedl, že přesvědčení žalobce o tom, že správní orgány neobjektivně a neúplně zjistily skutkový stav věci a vyvodily nesprávné právní závěry, není důvodné. K žalobní námitce, že postup žalovaného, který v rámci odvolacího řízení nejprve vrátil věc k vyřízení správnímu orgánu I. stupně podle ustanovení § 49 odst. 1 daňového řádu, aby posléze rozhodl o podaných odvoláních sám, byl nesprávný, krajský soud uvedl, že pokud se správce daně nerozhodl autoremedurou poté, co byla žalovaným s tímto pokynem postoupena, dodatečný platební výměr zrušit, nelze takový postup hodnotit jako nezákonný. Za takové situace je pak zákonným takový postup žalovaného,

pokud následně ve věci rozhodl sám. K námitkám, týkajícím se hodnocení rozborů odebraných vzorků, Krajský soud v Hradci Králové zdůraznil, že přesně označené a náležitě specifikované vzorky byly nejprve hodnoceny CTL Hradec Králové, z posudků vyplynulo, že vzorkovnice byly zajištěny celní páskou a nelze tak mít pochybnosti o jejich identitě. Ze sumarizace výsledků pak vyplynulo, že nebyla zjištěna aromatická ani barvicí složka. Důkaz, který by zpochybňoval manipulaci s odebranými vzorky, či vzbuzoval pochybnost o nedodržení vnitřních předpisů, žalobce nepředložil. Přesto se krajský soud zabýval i výsledky zkoušek provedených VŠCHT Praha. Takto vyhotovené vědecké závěry však nemohl označit za důkazní prostředek, jímž by bylo možno ověřit skutečnosti rozhodné pro stanovení výše cla, neboť zkušební protokol i protokol o senzoričké zkoušce neobsahovaly sdělení, že rozboru byly podrobeny vzorky shora uváděné, takže nebylo zřejmé, zda byly zajištěny celní páskou a obal nebyl narušen. Proto krajský soud nemohl uvedené odborné posouzení označit jako důkaz. Následné rozboru provedené Státním zdravotním ústavem a stanovisko CTL Praha potvrdily názor žalovaného i celního úřadu a v odebraných vzorcích nebyla zjištěna přítomnost aromatických ani barvicích složek.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřel o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když pochybení soudu spatřoval zejména v nesprávném a neúplném hodnocení důkazů a nesprávném posouzení. Namítal, že soud opřel svůj závěr o hodnocení rozborů CTL v Hradci Králové a v Praze a rozboru Státního zdravotního ústavu v Praze. Výsledky zkoušek provedených na návrh žalobce akreditovaným pracovištěm VŠCHT soud neuznal za důkazní prostředek a v úvahu nebylo vzato ani odborné stanovisko prof. V. Závěry těchto rozborů nelze vyloučit, neboť byl v průběhu správního řízení předložen doklad (protokol ze dne 20. 10. 2003), ze kterého je patrné, že vzorky předal žalobce osobně dne 24. 7. 2007 v plastových vzorkovnicích se šroubovým uzávěrem. Vzorky byly opatřeny plombou Celního úřadu, opatřeny razítkem a byly odebrány dne 1. a 2. 7. 2003. Pro případ, že tento protokol nebyl součástí správního spisu, připojil žalobce kopii tohoto protokolu k podané kasační stížnosti. Namítal, že se soud opřel pouze o závěry CTL, týkající se přítomnosti aromatické složky v cukerném sirupu, aniž by vzal v úvahu jiné nikoli nepodstatné skutečnosti. Není pravdou, že by vzorky cukerného sirupu neobsahovaly aromatickou složku (citrónové aroma LIMONEN). Citrónové aroma bylo konstatováno ve stopovém množství, nikoli že nebylo zjištěno vůbec. Zjišťování aromatické složky je značně individuální a rovněž záleží na množství a způsobu zpracování do aromatického sirupu. Byly prověřovány i postupy u výrobce dováženého zboží, které osvědčovaly, že do všech cisteren bylo přidáno citrónové aroma tak, aby výrobek splňoval podmínky pro zařazení do příslušné položky celního sazebníku. Celní sazebník ani jiná norma nestanoví, jaké množství musí výrobek obsahovat. Z vyjádření kontrolorky kvality výrobce zboží vyplývá, že citrónové aroma bylo přidáváno do teplého vzorku, čímž mohlo dojít k jeho degradaci. Obdobným způsobem vysvětlil absenci přítomnosti aroma i doc. V. a byly konstatovány i v rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové. Dále namítal, že hodnocení závěrů Státního zdravotnického ústavu je chybné a zkreslující, neboť tvrzení o tom, že vzorek neobsahuje žádné aromatické látky, jelikož jejich obsah je tak nízký, že leží pod hranicí stanovitelnosti, si vzájemně odporují a navíc zadání zní na rozbor vzorků z hlediska jejich zdravotní nezávadnosti. I z tohoto vyjádření

však vyplývá, že vzorky obsahovaly nízký obsah citrónové tresti a byly tak splněny podmínky pro zařazení do příslušné podpoložky celního sazebníku. Soudem byla rovněž ignorována stanoviska doc. V. a prof. V. Z výsledků analýz provedených CTL Hradec Králové vyplývá, že se s velkou pravděpodobností jedná o paralelní analýzu jednoho vzorku. Žalobce nesouhlasil se závěrem o tom, že není přítomen aromatizační prvek LIMONEN a požadoval další fyzikální rozборы, které by jeho tvrzení potvrdily nebo vyvrátily. Následnými rozborů na další složky se potvrdilo, že nejde o identické kontra vzorky a tedy muselo být s těmito vzorky manipulováno.

Žalovaný navrhl zamítnutí podané kasační stížnosti. Ztotožnil se s odůvodněním rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové a uvedl, že pokud je zpochybňována totožnost odebraných vzorků, takové tvrzení kategoricky odmítá, neboť to se řídí vnitřními předpisy a nebylo zjištěno, že by došlo ze strany celních orgánů k pochybení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v mezích stěžovatelem uplatněného důvodu a kasační stížnost neshledal důvodnou.

Nejprve je třeba uvést, že lze dovodit jistý rozpor mezi argumentací obsaženou v podané kasační stížnosti a důvodem, pod který je tato argumentace podřazována. Žalobce uvedl, že kasační stížnost podává z odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když pochybení spojuje zejména v nesprávném a neúplném hodnocení důkazů a nesprávným posouzení. Předmětné ustanovení se týká nesprávného právního posouzení věci soudem v předcházejícím řízení, spočívajícího v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, nebo je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci. V souzené věci však byla situace odlišná. Ono nesprávné posouzení, které žalobce v kasační stížnosti zmiňuje, nemá charakter výtek vůči nesprávné právní aplikaci té které právní normy. Žalobcem uplatněné námitky by bylo lze spíše podřadit pod důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy je namítána skutečnost, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve správním spise, nebo je s ním v rozporu.

Druhou okolností, kterou je třeba v úvodu zmínit, je to, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti rozhodnutí soudu (ustanovení § 102 s. ř. s.). Ke skutečnostem, které byly uplatněny stěžovatelem poté, kdy bylo vydáno kasační stížností napadené soudní rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval (rozsudek ze dne 31. 5. 2004, čj. 3 Azs 43/2003 – 48, publikovaný na www.nssoud.cz, je třeba zmínit, že byť Nejvyšší správní soud k níže uvedenému závěru dospěl při posouzení důvodnosti kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení před krajským soudem, není žádného důvodu jeho závěry neaplikovat obecně), že v kasační stížnosti musí stěžovatel uvést, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí soudu. Omezí-li se pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž jakkoli zpochybní rozhodnutí soudu, je jeho kasační stížnost nedůvodná, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí krajského soudu. O podané kasační stížnosti lze konstatovat, že je koncipována v drtivé většině jako souhrn nových argumentů týkajících se hodnocení skutkového stavu a shromáždění důkazních

prostředků správními orgány a (s výjimkou tvrzení o tom, že Krajský soud v Hradci Králové opřel své hodnocení o stanoviska CTL) jde v převážné většině o nové argumenty, vztahující se nikoli ke způsobu hodnocení důkazních prostředků, jak je učinil krajský soud (kasační stížnost tedy neobsahuje povětšinou konkrétní výtky postupu krajského soudu při jejich hodnocení), ale o argumenty, které by své místo případně mohly nalézt již v podané žalobě. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu není přezkoumávané rozhodnutí krajského soudu „nahrazováno“, pokud jde o nové hodnocení skutkového stavu se zřetelem ke skutečnostem, které byly poprvé uvedeny (bez uvedení důvodu) poprvé až v podané kasační stížnosti, ale rozhodnutí krajského soudu je přezkoumáváno v mezích důvodů uvedených v podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s.). I se zřetelem k těmto skutečnostem Nejvyšší správní soud k jednotlivým námitkám, obsaženým v kasační stížnosti, přistupoval.

Žalobce namítal, že nelze vyloučit závěry rozborů VŠCHT Praha a poukázal na obsah protokolu ze dne 20. 10. 2003, ze kterého má vyplývat, jaké vzorky byly podrobeny rozborům. Je třeba konstatovat, že žalobce uvedené tvrzení neučinil předmětem podané žaloby a krajský soud se proto ani nemohl zabývat obsahem protokolu ze dne 20. 10. 2003. Obdobně je tomu pokud jde o protokol o analýze č. 03/04/100, rovněž o tomto dokladu se žalobce v podané žalobě nezmiňuje, a proto nelze dovozovat nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu s odkazem na to, že při hodnocení skutkového stavu nebylo vycházeno z obsahu uvedených důkazních prostředků. Navíc je třeba konstatovat, že správní spis neobsahuje doklad, který by byl označen uvedeným číslem resp. datem, která žalobce v kasační stížnosti zmiňuje. Je sice skutečností, že žalobce spolu s kasační stížností předložil protokol o analýze, ten však má, na rozdíl od tvrzení uvedených v kasační stížnosti (č. 03/04/100), číslo 07/03/045, tedy číslo podstatně odlišné a navíc neobsahuje žádné skutečnosti o tom, jakým způsobem bylo se zkoumanými vzorky nakládáno. Žalobce rovněž netvrdí žádné skutečnosti, ze kterých by dovozoval, že uvedenou listinu nemohl učinit součástí správního spisu již v průběhu správního řízení. Lze proto jen obecně konstatovat, že kopie zkušební protokolu, která byla předložena spolu s podanou kasační stížností (a jejíž číslo nesouhlasí s tvrzeními žalobce) sice obsahuje údaj o tom, že zkušební protokol vypracoval mimo jiné ing. Š. a schválil jej doc. V. a že vzorky byly převzaty osobně, avšak jiného data, než žalobce tvrdí (při zjištění nesouladu žalobcem uváděných čísel protokolů, či data jejich vyhotovení, pak ani není možné dovodit, které datum bylo míněno v situaci, kdy žalobce tvrdil, že byly vzorky předány v plastových obalech dne 24. 7. 2007). Závěr žalobce o tom, v jakých obalech byly vzorky předány a čím byly tyto obaly opatřeny tento zkušební protokol neobsahuje. Kasační stížností tak nebyl zpochybněn závěr uvedený na str. 7 druhý odstavec odůvodnění rozsudku krajského soudu o tom, že zkušební protokol a protokol o senzorické zkoušce neobsahoval sdělení, že byly zkoumány vzorky předtím hodnocení CTL Hradec Králové, takže ani nebylo zřejmé, zda byly zajištěny celní páskou a obal nebyl narušen.

Žalobce namítal, že citrónové aroma bylo zjištěno ve stopovém množství a není proto pravdou, že by nebylo zjištěno vůbec. Rovněž toto tvrzení nebylo obsaženo v podané žalobě, krajský soud se jím proto nemohl zabývat a nelze následně dovozovat nezákonnost soudního rozhodnutí, pokud neobsahuje vyjádření k otázce, která mu v řízení o soudní žalobě ani nebyla položena. Rovněž tak tvrzení o tom,

že z vyjádření D. J. a doc. V. vyplývá, že vzorky obsahovaly velmi nízký obsah citrónové tresti, se v soudním řízení objevuje poprvé až v kasační stížnosti. Lze proto jen v obecné rovině konstatovat, že žalobce neuvádí, ve kterém konkrétním dokumentu bylo konstatováno zjištění citrónového aroma ve stopovém množství. Z odborných posudků CTL Hradec Králové a Praha pak vyplývá, že aroma zjištěno nebylo. Pokud se ve správním spise objevuje odkaz na stopové množství látek, je tak uvedeno nikoli jako závěr o jejich zjištění v uvedeném, byť malém množství, ale je tak činěno v souvislosti s tvrzením o tom, že aroma nebylo zjištěno resp. nebylo zjištěno v množství, které by převyšovalo jeho stopovou přítomnost ve vzorku. Pokud žalobce v kasační stížnosti uvedl, že v průběhu správního řízení bylo konstatováno, že faktické zjišťování přítomnosti je značně individuální, nelze než znovu konstatovat, že uvedenými okolnostmi se žalobce v podané žalobě nezabýval a nadto rovněž v tomto případě konkrétně neuvádí, ze kterých důkazních prostředků uvedené tvrzení dovozuje a jak konkrétně tato okolnost, byť ve správním spise uvedena je, bezprostředně ovlivňuje závěr o tom, že citrónové aroma nebylo zjištěno. Rovněž obsáhlá tvrzení o tom, že byly zjišťovány rozhodné skutečnosti u slovenského výrobce dováženého zboží, se poprvé objevuje až v podané kasační stížnosti, nikoli v podané žalobě. Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval, neboť k nim s odkazem na ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ani přihlížet nemohl.

Žalobce namítal, že se správní orgány a soud dovolávaly výsledků a vyjádření Státního zdravotního ústavu v Praze a dovozoval rozpor ve stanovisku uvedené instituce. Je třeba konstatovat, že krajský soud odkázal na uvedené závěry pouze na str. 7 kasační stížností napadeného rozsudku, když uvedl, že jím (vedle stanoviska CTL Praha) byl potvrzen názor správních orgánů o tom, že nebyla zjištěna přítomnost aromatických ani barvicích složek. Nemá tak oporu v napadeném rozsudku tvrzení žalobce o tom, že „soud konstatuje, že z protokolu o výsledku zkoušek vyplynulo...“. Takový závěr soud při hodnocení důvodnosti žalobních námitek neučinil, a pokud se případně takové spojení v odůvodnění rozsudku vyskytuje, není obsaženo v rámci argumentace učiněné soudem, ale případně při citaci obsahu žalobou napadeného rozhodnutí či obsahu spisového materiálu. Již proto nemůže být tato kasační námitka důvodná. Nad rámec uvedeného lze toliko zmínit, že ani v tvrzení žalobce o logickém rozporu v závěru, který krajskému soudu připisuje, uvedený rozpor dle mínění Nejvyššího správního soudu není přítomen, neboť případná přítomnost látek v množství menším než stanovitelném, není v rozporu s celkovým závěrem o tom, že aromatické látky nebyly zjištěny.

Žalobce v kasační stížnosti namítal, že byla ignorována stanoviska vysoce kvalifikovaných odborníků - doc. V. a prof. V., kdy bylo namítáno, že vzorky neodpovídají dovezenému zboží (problematika stanovení hodnot BRIX atd.). Tuto námitku podaná žaloba obsahovala (str. 4 žaloby). Není však důvodný závěr o tom, že soud nezabýval hodnocením problematiky ztotožnění posuzovaných vzorků, když tak učinil na str. 7 odůvodnění rozsudku. Žalobce argumentuje stanovisky uvedených odborníků směrem k závěru o tom, že zkoumané vzorky neodpovídají dovezenému zboží. Takto koncipované námitky nemohou obstát. Případné tvrzení o tom, že Celně-technickými laboratořemi byly zkoumány vzorky jiné, než pocházející v dané konkrétní dodávky, za kterou bylo clo doměřeno, by bylo případně třeba směřovat k tvrzením o tom, že případně došlo k hodnocení Celně-technickou laboratoří jiných

než odebraných vzorků, za jakých konkrétních okolností k tomu mělo dojít a z čeho žalobce tyto skutečnosti dovozuje. Skutečnost, že uvedení odborníci případně vyslovili názor na obsahovou shodu jimi posuzovaných vzorků, které jim poskytl žalobce a vzorků, které hodnotily Celně-technické laboratoře, nevede bez dalšího k závěru o tom, že vzorky posuzované CTL neodpovídají dovezenému zboží. Obdobně je tomu, pokud jde o tvrzení týkající se stanovení hodnot Rf (BRIX) a tvrzení o tom, že jsou tyto hodnoty pečlivě kontrolovány a obratem případně reklamovány. Skutečnost, že byly odebrány vzorky z dováženého zboží a ty pak následně podrobeny rozboru v CTL tím totiž není nijak dotčena. Obdobně je tomu i s tvrzením žalobce o tom, že se vzorky muselo být manipulováno. Ani takové tvrzení nesměruje proti tomu, že byly z konkrétní dodávky vzorky odebrány, předepsaným způsobem zajištěny a individualizovány. Ke konkrétním okolnostem postupu, jakým byly vzorky označeny, žalobce námitky nevznáší, pouze uvádí, že následně (při analýze jím předložených vzorků, tedy nikoli těch vzorků, které byly podrobeny analýze v CTL) mělo být zjištěno, že s těmito vzorky mělo být manipulováno. Takové tvrzení totiž ničeho nemění na předpokladu, že kterého vycházely správní orgány a následně soud, a sice, že byly hodnoceny vzorky řádně odebrané při dovozu konkrétního zboží. Pokud žalobce podrobně uváděl technický způsob, kterým si vysvětluje vlastní podezření s manipulací se vzorky, nelze než znovu poukázat na to, že uvedené se poprvé objevuje až v podané kasační stížnosti, krajský soud na tato tvrzení reagovat nemohl a nelze proto shledávat z těchto důvodů jeho nezákonnost. Pokud žalobce uváděl, že těmito okolnostmi argumentoval i v celním řízení a že je soud měl vzít v úvahu, je třeba uvést, že soudy přezkoumávají správní rozhodnutí dle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, vymezením žalobních bodů jsou vázány a soudu pak nelze klást k tíži, že se v rozhodnutí nezabýval tím, co mu ze strany žalobce nebylo v podané žalobě ani tvrzeno. Na povinnosti žalobce uvést rozhodné skutečnosti v rámci žalobních bodů, tzn. skutkových a právních důvodů, pro které žalobce napadené rozhodnutí považuje za nezákonné resp. nicotné, nemění ničeho ani okolnost, že tyto dle jeho tvrzení musí být obsaženy ve spisových materiálech celních orgánů a v trestním spise.

S poukazem na shora uvedené skutečnosti proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu